

OSKAR OBSERVERAR

Konsten att skriva en krönika

Det är alltid samma förutsättningar: Ett tomt word-dokument och min fantasi att skriva något bra. Eller för den delen något roligt eller tänkvärt. Kanske politiskt? Hur vill jag egentligen att folk ska tänka när de ser att det är min "dag i veckan" att skriva en krönika?

Jag vill ju inte bli den där dystre, svårläste krönikören, som bara behandlar tunga ämnen, men samtidigt vill jag ju att folk inte ska se mig som oseriös och fjantig. Vilket spår ska jag välja? Jag kan ju ena gången skriva något fyndigt och kläm-käckt och gången därefter få till en riktig femetta genom att skriva om något aktuellt och ytterst allvarligt, som fångslar varenda läsare.

Jag har fått helt fria tyglar. "Skriv om vad som helst" har jag fått besked om. Vad som helst alltså. För mig är det viktigt att fånga min läsare på en gång och slå an tonen direkt.

Jag tror nog ändå att det är ett säkrare kort att skriva om roligare saker, då jag bara kan göra en parallell med vad som är mest populär på Youtube – humorinslag. Där matas vi hela tiden med gulliga små bebisar, hundvalpar och kattungar, parodi-musikvideor på nationella och internationella artister samt inslag från galna och hysteriska spelprogram från asiatiska länder.

Vilken nivå, rent skriftligt, vill jag ligga på?

Jag är ju en riktig språkpolis och påpekar gärna när det är en uppbyggnad i en mening, som är grammatiskt fel. Sådant blir dock bara folk trötta på. Han ska inte komma här och komma liksom. Jag ska nog framför allt passa mig för att skriva något om särskrivningar, då detta är en känslig, öm punkt för många människor. Det kliar alltid i fingrarna när jag loggar in på Facebook och får ta del av alla dessa kreativa (det vill jag ändå ge folk!) meningar, som får något helt annat syfte än vad det egentligen är tänkt.

I och med att jag bor i Göteborg numera så kan jag blanda in lite finurliga vitsar signerade västkusten i min krönika.

Kommer läsaren här nere förstå dem eller snarare; kommer de att tycka det är roligt? Jag skrat-tar ju gott åt detta hela tiden, men nu har jag på något sätt blivit inlörd i den typen av skämtkultur.

Sedan är jag inte tillräckligt gammal för att kunna göra karlskronitiska referenser till Frasse och Klaura eller för den delen berätta några spännande anekdoter från pillemasartiden.

Om nu påpekande om särskrivningar hade retat upp folk, så vågar jag bara inte tänka på vad som hade hänt mig om det hade uppstått faktafel eller uppdiktade historier om ovan nämnda klenoder ...

Det viktigaste är ändå att jag är mig själv. Jag måste få min egen nisch. Få folk att gilla det jag skriver. Få dem att tänka att det här är något nytt, ungt och fräscht. Nej, jag ska inte försöka sälja in mig som ett schampo för hundar, men jag vill ändå få till en unik skrivstil.

Hm ... Allt det jag tar upp tåls att tänka på. Jag får helt enkelt fundera på det här till nästa gång jag får möjlighet att skriva något i Blekinges största morgontidning. Det är inte lätt alltså och det är verkligen en konst att skriva en krönika.